



Jedna od najstarijih omladinskih zadruga u zemlji, "Mladost 93" iz Sremske Mitrovice, osnovana 1983. godine, svečano je proslavila vredan jubilej, tri decenije uspešnog rada i postojanja. U Vizitorskom centru „Carske palate Sirmium“ u Sremskoj Mitrovici, u prisustvu brojnih gostiju i poslovnih prijatelja, među kojima su bili i gradonačelnik Branislav Nedimović i predsednik Skupštine grada Milan Kovačević, direktorka zadruge Zorica Dosković je održala i prigodan govor u kome je istakla:

“Poštovani prijatelji, oprostite unapred na emotivnosti kojom će ovaj moj kratki govor biti začinjjen, no, teško je bez emocija govoriti o ljudima i događajima, trudu i naporu kojim je čitava jedna plejada izuzetnih ljudi, od kojih oni najvredniji na žalost danas nisu ovde među nama, svojim neiscrpnim entuzijazmom, inventivnošću i radnom energijom, trasirala put dug punih trideset godina da bismo danas, stigli do ovog našeg slavlja. Reč je, evo, o skromnom naporu da obeležimo tri decenije rada naše Omladinske zadruge. Zato mi ovoga puta dozvolite da preskočimo suvoparni jezik brojki, grafikona i pokazatelja kojim je trnovitim putem koračala naša zadruga tokom ovih godina. Umni filozofi ustvrdiše da i put od hiljadu milja mora započeti prvim korakom, onim koji je, iskustvo je to nebrojeno puta do sada pokazalo, najčešće i najteži. A taj prvi korak načinjen je tačno pre tri decenije, davne 1983. godine. Sremska Mitrovica, tada administrativni i ekonomski centar Srema, jedna od najrazvijenih opština i u okvirima ondašnje „velike“ Jugoslavije, u kojoj je radio čitav niz privrednih i poljoprivrednih giganta, spomenimo samo one najveće, FCP „Matroz“, FUDIN „1. novembar“, Fabrika mesa i konzervi „Mitros“, Poljostroj, Šećerana, Mlekara, PIK „Sirmijum“, PD „Pink“, Elektorvojvodina, Trgovinsko preduzeće „Vojvodina“, činili su povoljan ambijent za povremeno zapošljavanje mladih ljudi, kako na fizičkim tako i na poslovima administracije. Grupa mladih ljudi, okupljenih oko Zavičajnog kluba studenata, perjanice naprednih ideja i aktivnosti toga vremena, stecišta studenata i srednjoškolaca, prepoznali su taj trenutak kao povoljnu mogućnost da sebi i svojim kolegama i drugovima omoguće da ostvare ekonomski interes. Mane, Bata, Zoki, Mica i Bilja, koji su u to vreme i sami bili studenti, prvi su zaplovili talasima zadrugarstva osnivanjem Omladinskog uslužnog servisa, pokrenuvši tako omladinsko udruživanje kao specifični oblik okupljanja mladih, koji je, moram to posebno naglasiti, za tadašnje okruženje bio potpuno nov način udruživanja i organizovanja mladih. Društvena zajednica vrlo brzo prepoznaje potrebe mladih ljudi za ovakvom vrstom zajedništva i, kao organizaciona jedinica pri tadašnjem Domu omladine „1. novembar“, osniva se Omladinska radna zadruga. Zadrugarstvo tako prelazi i drugu trećinu svoga postojanja, darujući ukusne plodove svima koji su u zadrugu uključeni, kako nama koji smo činili okosnicu funkcionisanja Zadruge, tako i svim njenim članovima,

ostvarujući, uz evidentnu ekonomsku korist naših članova, i one druge, ništa manje značajne vrednosti kao što su humani i pedagoški interesi zasnovani na sveukupnoj brizi za sve zadrugare. Jer, radeći preko zadruge, generacije mladih ljudi stiču radne navike obezbeđuju sebi džeparac, samostalno finansiraju svakodnevne potrebe, letovanja i zimovanja, obezbeđuju deo sredstava za sopstvene studije, stičući neprocenjivo saznanje da samo putem vrednog i poštenog rada mogu sebi obezbediti dugoročnu ekonomsku nezavisnost i slobodu. Duh zajedništva i drugarstva na zajedničkim putovanjima koje je Zadruga često organizovala za najagilnije članove, sportski susreti na kojima su naši zadrugari osvajali najviša postolja i najsajjnija odličja, ostaće zauvek urezana u našim i njihovim sećanjima. Ekskurzije širom ondašnje velike Jugoslavije, od Vardara pa do Triglava i od Subotice pa do Jadrana, upoznavanja naših članova sa članovima drugih zadruga, njihova druženja, prijateljstva pa čak i ljubavi, učinila su to vreme nezaboravnim.

Kada se obeležavaju jubileji preti opasnost da padnemo u zamku patetike. Ova godišnjica to nikako ne sme da bude, već jedno lepo prisećanje na sve one ljude, entuzijazam, inventivnost i radnu energiju koja je podizala i ukazivala kuda i kako dalje. Neka mi, iz straha da nekog ne zaboravim, oprostite svi oni koje neću pomenuti, a bilo ih je verujte veliki broj, koji su bilo svojim dugogodišnjim ličnim angažovanjem ili pak moralnom podrškom i iskrenim verovanjem u ovo što radimo, doprineli u značajnoj meri da evo tri pune decenije opstajemo na ovom teškom putu. No, oni koji su poznavali našeg Zorana Zokija Gačića znaće zašto je neophodno spomenuti ovog dragog čoveka. Poseban duh, šarm i harizmu svakodnevnom životu Zadruge, ali i svakom drugom druženju, sportskom susretu, brojnim putovanjima davao je čovek koji će zauvek živeti u srcima i sećanju zadrugara, čovek koji je bio okosnica i inspirator bezbrojnih aktivnosti i delovanja omladinskog zadrugarstva, naš Zoki Gačić, koji, na našu veliku žalost, više nije među nama. Njegova vesela priroda, šarm, večiti optimizam, veština u stvaranju socijalnih kontakata, pouzdan oslonac u savladavanju brojnih teškoća koje su se često znale preprečiti na putu optimalnog funkcionisanja Zadruge, vukla nas je večito napred i napred, ka novim, višim ciljevima koje smo postavljali isključivo u cilju unapređenja rada Zadruge i poboljšanja položaja naših članova.

U skladu sa novim zakonskim propisima Zadruga se, zakoračivši u drugu trećina svoga puta, osamostaljuje i postaje nezavisna u odnosu na Dom omladine kome je do tada organizaciono pripadala. Dobija i novo ime, „Mladost 93“. Prelomni socijalni trenutci koji donose devedesete godine prošloga veka nisu ni zadrugu poštedele teških turbulencija. Deleći sudbinu svoga naroda i svojih članova preživljavamo teške trenutke prekrajanja državnih formi, promena političko ekonomskih sistema, nestajanja giganata naše industrijsko poljoprivredne proizvodnje, prilagođavali se porastu siromaštva i nezaposlenosti. Boreći se čak i sa posledicama rata čije su se posledice svom silinom obrušile i na ove prostore, naša suštinska delatnost bila je ozbiljno poljuljana. No, ne gubeći optimizam, i želeći da Zadruga opstane prevashodno zbog interesa svojih članova, ulagali smo velike napore da ostvarimo poslove, makar po obimu manje nego ikada za svo vreme našeg postojanja.

Veliko mi je zadovoljstvo što danas, ovde, pred vama, mogu sa ponosom da kažem da Zadruga i dalje funkcioniše, da uspešno saradujemo sa svim firmama u gardu, ali i šire, da se moji saradnici i ja možemo pohvaliti hiljadama imena mladih ljudi koji su prolazili i prolaze kroz Zadrugu radeći kraće ili duže vreme na raznoraznim, stručnim ili manje stručnim poslovima. Ispunjava me neizmerno zadovoljstvo što je veliki broj naših zadrugara uspeo da nađe stalno zaposlenje u brojnim firmama zahvaljujući angažovanju i stečenom iskustvu preko naše Zadruge.

Danas kada obeležavamo ovaj jubilej, čeka nas novi korak, opet onaj prvi na novom putu od hiljadu milja, da osvajamo nove etape i nove prostore. Sa zadovoljstvom ističem, da smo, i pored jake konkurencije, uspeali da osvojimo i novo područje rada u opštini Pećinci, a nije daleko dan, mi zadrugari smo veliki optimisti, odlični učenici i vrsni naslednici našega Zorana Gačića, spremni da osvojimo i druge prostore i uhvatimo se u koštac sa novim radnim izazovima. Zahvaljujemo se u svoje lično ime i mojih dragih koleginica Cece Vujović i Sandre Tomić svima vama koji ste došli da svojim prisustvom uveličate ovu našu skromnu svečanost. Zadovoljstvo je videti među vama naše stare dugogodišnje saradnike, a nadam se i buduće, koji će dobar glas o nama širiti dalje. Slušaćemo vaše predloge, primedbe i sugestije i naravno odazivati se na vaše pozive trudeći se kao i do sada da na sve njih kvalitetno i odgovorimo. Želim vam dobro zdravlje i uspeh u radu u nadi da ćemo se zajednički još dugi niz godina radovati zajedničkim uspesima. Živeli.”

□ **Ljubomir Vuletić**